

[Aksel Larsen.]

selve beslutningen være værdiløs, og derfor skulle man forhandle sig til enighed. Det er jo iøvrigt et princip, som man kender ganske udmærket herhjemme, og det anvender man ved mange forskellige lejligheder i dansk parlamentarisk liv. Men altså, Sovjetunionen har ikke stillet forslag om, at kontrollen med atomvåbnet og nedrustning skulle indrettes således, at et enkelt land i kontrolkomiteen kunne nedlægge veto. Tværtimod har man erklæret, at der skulle vetoet ikke gælde, der skulle beslutningerne træffes ved stemmeflerhed. Og hvorledes kontrollen skulle udøves, og under hvilke omstændigheder, skulle alene overlades til dette internationale kontrolorgan.

Det er nødvendigt at komme med denne korrektur til den ikke helt korrekte fremstilling, som udenrigsministeren har givet. Han sagde iøvrigt på et tidligere tidspunkt i sin redegørelse, at Sovjetunionen ønskede forbud mod atomvåbnet og ødelæggelse af atombomberne, før Sovjetunionen ønskede kontrol. Man har med lidt god vilje kunnet læse dette ud af Sovjetunionens tidligere forslag, men fra 1948 ligger det fastslået på tryk, at Sovjetunionen er gået ind for, at kontrollen skal ske samtidig, og det gælder også nedrustningen. Det gælder kontrollen med, hvor store rustningerne er. Det er rigtigt, at der — jeg tror, det var i 1949 — blev stillet et fransk-belgisk forslag om de samme spørgsmål. Udenrigsministeren har tildels citeret og iøvrigt refereret det her, men det fremgår jo tydeligt, og derfor behøver jeg ikke særlig at citere ordlyden, at det i og for sig ikke er stort andet end ord. Det udtaler ønsket om nedrustning, men det siger samtidig, at der desværre ikke er håb om at få noget sådant gennemført for tiden, og så ved jeg ikke, hvor meget det er værd. Jeg ved blot, at dette forslag ikke forudså nogen ødelæggelse af atomvåbnet og en virkelig international kontrol, og det var jo, fordi den almindelige optælling af krigsvåben, som det franske forslag forudså, netop ikke skulle omfatte atomvåben. Det var derfor, Sovjetunionen stemte imod.

Hvad angår denne opgørelse af de enkelte landes rustninger, deres besiddelse af alle mulige våben, og af, hvor store deres militære styrker er, må jeg have lov til overfor udenrigsministerens fremstilling at citere, hvad den sovjetrussiske udenrigsminister Visjinskij udtalte i De Forenede Nationers politiske komité den 13. oktober 1948. Han sagde:

„Hvis generalforsamlingen vedtager de sovjetiske forslag om forbud mod atom-

våben og reduktion af stormagternes væbnede styrker med 1/3, vil Sovjetunionen samtidig give alle oplysninger om sine væbnede styrker og rustninger. Vi vil lægge vore kort på bordet, men først når det får praktisk betydning, det vil sige, når disse forslag er vedtaget; men så vil vi også lægge alle vore kort, hvert eneste af dem, på bordet. Og lad os så alle gøre dette, alle vi, der sidder her! Vi skal nok finde på midler til at fastslå, om der er falske kort imellem dem. De kan være forvisset om, at der ingen falske kort vil være at finde blandt de sovjetiske.“

Udenrigsministeren siger, at Danmark som det fredsvenlige land, det er, med en fredsvenlig demokratisk regering, har gjort, hvad det kunne for fredens og afrustningens sag og for at bekæmpe atombomben og dens anvendelse ved, at det har stemt for en anden plan end Sovjetunionens plan. Og det er ganske rigtigt. Men udenrigsministeren ved jo godt, at den plan for kontrol med atomenergien, som Amerikas Forenede Stater har tilsluttet sig, og om hvilken Amerikas Forenede Stater har erklæret, at det er den eneste plan, de vil gå med til at godkende — den såkaldte Baruch-plan —, er noget helt andet end en plan til forhindring af, at atomvåbnet bliver brugt mod menneskene. Baruch-planens indhold er, at der skal oprettes et internationalt kontrolorgan, som skal overtage ejendomsretten til alle atområstoffer, alt kærnebrændsel og alle atomvirksomheder i alle lande. Det vil sige, at der på denne måde skal oprettes et verdensmonopol på atomenergiens område. Det skulle i henhold til denne plan være dette internationale kontrolorgans ledelse, som skulle kunne træffe sine beslutninger ved simpel stemmeflerhed. Nu ved enhver, at i et sådant kontrolorgan måtte — ligesom i den af Sovjetunionen foreslåede kontrolkomité — Amerikas Forenede Stater og de regeringer, der i De Forenede Nationer praktisk talt altid stemmer sammen med Amerikas Forenede Stater, få det absolutte flertal. Det vil altså sige, at i dette internationale aktieselskab, der skal eje, beherske og forvalte atomenergien, lige fra råstoffet i minerne til det færdige produkt, ville Amerikas Forenede Stater og deres nære forbundsfæller altid have en sikker majoritet og kunne beslutte, hvad de ville.

Det er ganske rigtigt, at dette har Sovjetunionen sagt nej til; det vil den ikke være med til, for her drejer det sig altså om ejendomsretten og dispositionsretten over atomenergien, over denne uhyre vigtige energikilde.